

Vår Fru av Berget Karmels högtid 2023

Vi får alla identifiera oss med den lärjunge som Jesus älskade och anförtrodde till sin moder när han hängde på korset. Vi är alla lärjungar som Jesus älskar. Därför har han anförtrott oss alla till Jungfru Maria och hennes beskydd. Det är hon som skall hjälpa oss att överallt och alltid förbli kvar i Jesus och leva i enlighet med vår kallelse att vara hans trogna lärjungar. Vi behöver ständigt detta moderliga beskydd och stöd för att nå fram till vårt mål i den eviga härligheten. När vi idag får fira Maria som Vår fru av Berget Karmel är det just denna aspekt av Marias roll i frälsningsverket som vi får glädja oss åt. Skapularet är ett synligt tecken på detta moderliga beskydd, som skall hjälpa oss att undvika all synd och befrias från skärselden. Samtidigt är det inget automatiskt eller magiskt tecken utan en ständig påminnelse om den värdighet och kallelse som vi har fått genom dopets nåd. Jungfru Maria vill hjälpa oss att bevara denna nåd och ständigt bli kvar (*grek. menein*) i Jesus, finna vår stora glädje i att få tillhöra och efterfölja honom och sedan stråla ut hans kärlek till alla människor som Gud sänder i vår väg.

”Där är din mor” (Joh 19:27), säger Jesus till var och en av oss. Vi får det oerhörda privilegiet att han samma mor som Gud. När Gud blir människa får han det han inte hade tidigare: en mor. Det svindlar för vår tanke när vi begrundar denna följd av inkarnationen. Vi ser Maria vid Jesu sida under hela hans liv på jorden: från krubban till korset (*eng. from the womb to the tomb*). Det visar oss på att Jungfru Maria är oskiljaktig från Jesus och från frälsningens mysterium. I henne ser vi vad det innebär att ta emot frälsningen och bli frälst. Därför kan hon mer än någon annan hjälpa oss att ta emot Jesus som vår Frälsare, som vår Herre och Broder. Hela vårt liv blir då frälsningshistoria. Genom allt som möter oss, genom allt som sker inom och utanför oss, vill Jesus möta oss, frälsa oss och helga oss. Detta vet vi alla. Vi har hört det tusentals gånger i predikningar. Ändå glömmet vi det gång på gång. Det är en av Jungfru Marias viktigaste uppgifter att påminna oss om att Jesus ständigt älskar oss, frälser oss och samtidigt väntar på vårt svar, på vårt ja, på vårt helhjärtade ja.

Att säga ja till Jesus i livets alla omständigheter, i glädje och sorg, i tid och otid är vår ständiga uppgift. Därför måste vi alltid bli kvar i honom. Det är Jungfru Marias stora uppgift att hjälpa oss att bli kvar i Jesus och säga ja till honom, i glädje och tacksamhet för att han alltid är med oss. Karmel vill genom sina helgon och mystiker hjälpa människor att upptäcka den inre bönen, som gör att vi överallt och alltid förblir kvar i Jesu närvaro och låter oss älskas och ledas av honom genom livets alla *ups and downs*. Också här behöver vi Jungfru Marias beskydd för att bli kvar i den inre börens ständiga gemenskap med Jesus. Vi skulle kunna se på skapularet som ett yttre tecken som beskyddar denna ständiga inre bön, som

väller upp inom oss och gör att vi förblir kvar i Jesus. Vår bön som kristna är alltid en delaktighet i Jesu egen bön. Genom dopet är vi ett Andens heliga tempel, där Treenigheten ständigt lever. Källan med det levande vattnet, bönen och kärlekens vatten, väller alltid fram djupt inom oss. Vi kan alltid bli kvar vid denna källa och finna ny kraft och glädje där.

Jungfru Maria vill beskydda denna skatt, bönen ständiga verklighet, inom oss. Som den trofasta moder hon är påminner hon oss alltid om denna vår värdighet. ”Gud har sänt sin Sons Ande in i vårt hjärta och ropar: ’Abba! Fader!’” (Gal 4:6). Maria hjälper och stöder oss så att vi kan bli mer och mer medvetna om vad det är som pågår där djupt inom oss. Hon beskyddar vår inre bön, vår inre Kristus-förening, som kan utvecklas till en allt djupare Kristus-likhet. Maria är både vår och Jesu mor. Hon vill att vi alla skall bli lika varandra, så att det syns och märks på oss att vi tillhör Jesus Kristus. I liturgin idag ber vi därför: ”Herre, låt oss känna stödet av den vördnadsvärda och ärorika Jungfruns förbön, så att vi trygga vandrar genom detta livet fram till ditt heliga berg, som är Kristus, din Son” (kollektbön). Som kristna är vi alla bergsbestigare. Johannes av Korset skrev *Bestigningen av Berget Karmel* för att beskriva hur vi kan växa in i denna bönen ständiga vandring genom detta livet och fram till det eviga och fulla livet.

Den heliga Birgitta talar om Maria som ”apostlarnas överhuvud, som styrkte martyrernas mod och undervisade bekännarna, hon var jungfrurnas klaraste spegel och änkornas trösterska och förmanade på nyttigt vis alla, som levde i äktenskap. Hon var det bästa stöd för alla, som bekände sig till den katolska tron” (*Sermo angelicus*). I kyrkan behöver vi alla Jungfru Maria som vår beskyddarinna och förespråkarska som ständigt leder oss vidare till Jesus Kristus. Vi kan tala om Jungfru Marias kallelse och uppgift som ett universellt moderskap. Detta blir också tydligt i karmelitnunnornas kallelse: att stå i ständig bön och frambära förbön för hela världens frälsning i gemenskap med Jungfru Maria som Kristi brud. Ett annat av Europas skyddshelgon, Edith Stein, säger: ”Att vara Kristi brud är den mest upphöjda kallelse som har givits”. Samtidigt är det den mest ödmjuka och fördolda av alla kallelser. Osynliga för världen, i ständig bön och bot, får karmelitnunnorna dra ner Guds nåd över en värld som inte vill veta av sin Herre och Gud. På ett ställföreträdande sätt får de leva sitt liv i skymundan, liksom Jungfru Maria i Nasaret, men alltid i ständig gemenskap med Jesus. På så sätt får de dela Jungfru Marias universella moderskap för hela kyrkan och hela vår värld. ”Alla kallar mig barmhärtighetens moder” säger Maria till Birgitta, ”min mantel är min ödmjukhet” (II:23). Det lilla ödmjuka tecken som skapularet är kan alltid påminna oss om allt detta.